

1 After concluding in the previous דף that a Jew must be מבער חמץ that is set aside to feed the king's army because he's responsible for it, our דף begins with the following שאלה:
 - ?בעו מיניה מרבא בהמת ארנונא חייבת בבכורה או אין חייבת בבכורה
 - An animal that is subject to a tax, in which, as Rashi explains, המלך נוטל עישור מן הבהמה ומן התבואה
 - The king takes 10% of the animals or produce - Is it subject to the הלכה of בכורה - giving the first-born to a כהן?
 The Gemara elaborates;
 - Where one can satisfy the tax obligation with money equivalent to the value of the animals, he is certainly obligated in בכורה, because the נכרי is not considered to be a partner in the בכור. He merely has a lien on the animal which belongs entirely to the ישראל.
 - Where one cannot satisfy the tax obligation with money, rather he must give the actual animals - this is the case of our שאלה.
 - Is it subject to the הלכה of בכורה, because even in this case it belongs entirely to the ישראל, albeit with a lien?
 OR -
 - It is NOT subject to the הלכה of בכורה, because it is יד נכרי באמצע - The king is considered to have a share in the בכור, and it therefore has no בכור.

2 In the first version, Rava answers;
 - In this case he is indeed exempt, and as explained before, it depends -
 - where he can pay money - מצי מסלק ליה בזוזי - because it is NOT יד נכרי באמצע בכורה
 - where he must give the actual animal - לא מצי מסלק ליה בזוזי - because it IS יד נכרי באמצע בכורה

3 In the second version, Rava answers;
 - בהמת ארנונא פטורה מן הבכורה - It is exempt from בכורה even in a case of מצי מסלק ליה בזוזי - because, as Rashi explains, - דכל כמה דלא סלקיה ידו שייכא בבהמות
 - Until the tax is paid it is considered as the king has a share in the animals, with an option that his share can be bought.
 - עיסת ארנונא חייבת בחלה - Dough subject to the king's tax is always חייב in חלה even where לא מצי מסלק ליה בזוזי - And as Rashi explains, because of a גזירה דרבנן.

4 יד נכרי from both חלה and בכור where it is נכרי one is פטור from both; because the Torah says regarding בכור; באמצע, the first-born of ישראל - and regarding חלה - your dough. However, since עיסה לית ליה קלא - People are not aware of when the tax was collected, they might think that it has already been collected as grain, and the dough is entirely his. Therefore, the Chachamim obligated him to separate חלה even before the tax was collected. In the case of animals, it's known whether the tax has been collected, and there is no need for the גזירה.

5 The Gemara goes on to discuss three cases where a non-Jew's חמץ is in a Jew's home:
 First, נכרי שנכנס לחצירו של ישראל ובציקו בידו אין זקוק לבער - If the non-Jew walks into a Jew's house holding his חמץ there is no requirement to ask him to leave.
 Second, הפקידו אצלו זקוק לבער - If it was left with the Jew for safekeeping, and as Rashi adds, the Jew took responsibility for the חמץ, he must destroy it.
 Third, יחד לו בית אין זקוק לבער - if the Jew designated a spot in his house for the non-Jew to put his חמץ there, he does not have to destroy it.
 Even though we generally assume a person's rental of a location does not make it his - and that spot is not the רשות of the נכרי, but rather of the ישראל - however we learn from words לא ימצא that if the חמץ is not found in the רשות of the Jew, he does not have to destroy it. Rashi holds that this exemption is because the Jew did not accept responsibility for the חמץ - In the case of בית לו בית the Jew did not accept responsibility. Tosfos holds that even if he's exempt, because it's considered כאילו קיבל עליו אחריות של נכרי בביתו של נכרי - As if the ישראל accepted responsibility for the נכרי's Chametz in the נכרי's house.

6 אמר רב יהודה אמר רב המוצא חמץ בביתו ביו"ט כופה עליו את הכלי - If a person finds חמץ in his house on יו"ט - when he cannot burn it - he should cover it with a כלי, so that he does not inadvertently eat it. Rashi explains; he's not יראה because he was מבטל before Yom Tov. Similarly: אמר רב יהודה אמר רב חמץ של נכרי עושה לו מחיצה עשרה טפחים משום היכר - In the case where one may keep the non-Jew's חמץ in his house - as in אחריות עליו - he should put up a partition around it, to remind him not to eat it. Rava adds in both cases, if the חמץ belonged to הקדש these extra measures are not necessary because the person is used to avoiding the הקדש all year round.

7 אמר רב יהודה אמר רב המפרש והיוצא בשיירא -
 One who leaves town -
 קודם שלשים יום אין זקוק לבער -
 If it's more than thirty days before פסח he does not have to
 destroy his חמץ before leaving, because one is not obligated to
 think about פסח so far in advance.
 תוך שלשים יום זקוק לבער
 If it's within thirty days of פסח he does have to destroy his
 חמץ before leaving, because he IS obligated to think about
 the upcoming Yom Tov פסח.
 הלכה: There are two opinions about the circumstances of this
 דיבור: ר' אבי holds that this distinction is only when דעתו לחזור - he
 plans on coming back on Pesach, but if אין דעתו לחזור - he does
 not plan on coming back he does not have to destroy his חמץ
 even when leaving within 30 days.
 ר' רבא holds that this distinction is only when אין דעתו לחזור - he
 does not plan on coming back on Pesach, but if דעתו לחזור - he
 plans on coming back, he has to destroy his Chametz אפילו
 מראש השנה - even when leaving a very long time - a lot more
 than 30 days before Pesach.

8 The גמרא explains the significance of שלשים יום:
 - שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם שלשים יום
 - We must start learning 30 פסח days before פסח,
 - שהרי משה עומד בפסח ראשון ומזהיר על הפסח שני
 - since משה taught the הלכות of פסח שני on פסח ראשון
 - which are 30 days apart.
 - ר' שמעון בן גמליאל אומר שתי שבתות

9 שהרי משה עומד בראש החדש ומזהיר על הפסח -
 since משה taught the הלכות of פסח on קרבן פסח.
 From the Posuk that serves as a source for רשב"ג's opinion we
 also learn
 - אין מוקדם ומאוחר בתורה
 The Torah is not necessarily written in chronological order.
 ר' פפא adds that holds true only
 - בתרי ענייני
 Rashi says; - בשתי פרשיות - which is understood as either two
 paragraphs or two topics.
 - אבל בחד עניינא מאי דמוקדם מוקדם ומאי דמאוחר מאוחר
 But within one ענין the תורה is written in order.
 Otherwise we would never know when to view something as
 a general statement followed by a specific
 statement, or a פרט וכלל - פרט וכלל - a specific statement followed by a
 general statement.

8 שלשים יום

שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום

שהרי משה עומד בפסח ראשון ומזהיר על הפסח שני

ר' שמעון בן גמליאל אומר שתי שבתות

9 שהרי משה עומד בראש החדש ומזהיר על הפסח

אין מוקדם ומאוחר בתורה

רב פפא

בתרי ענייני

בשתי פרשיות

אבל בחד עניינא מאי דמוקדם מוקדם ומאי דמאוחר מאוחר

כלל ופרט

10 We now come to the well-known סוגיא of
 הבודק צריך שיבטל -
 One who did חמץ בדיקת חמץ, must also be מבטל - nullify the חמץ.
 The גמרא explains; the reason cannot be
 משום פרוזין -
 Because of crumbs that were probably missed in the בדיקה -
 because
 - הא לא חשיבי
 The crumbs are insignificant, and are automatically considered nullified and ownerless.
 - אמר רבא גזירה שמא ימצא גלוסקא יפה ודעתיה עילויה
 Rashi explains;
 We are concerned that he might find an appetizing piece of חמץ and delay a few moments in destroying it, which would be a violation of ימצא ובל יראה. Once, however, he is מבטל it, there is no violation.

10 **הבודק צריך שיבטל**
the reason cannot be משום פרוזין הא לא חשיבי
 אמר רבא
 גזירה שמא ימצא גלוסקא יפה ודעתיה עילויה
 !
בל יראה ובל ימצא
 רש"י
Once he is מבטל it there is no violation

11 He will not be able to be מבטל the חמץ when he finds it because he might find it לאחר זמן איסורו - after חצות, and once חמץ becomes אסור we are no longer able to be מבטל it.
 - דאמר ר' אלעזר שני דברים אינן ברשותו של אדם
 There are two things that one does not own,
 ועשאן הכתוב כאילו הן ברשותו -
 But the Torah holds him responsible as if it belonged to him.
 - ואילו הן בור ברשות הרבים וחמץ משש שעות ולמעלה
 They are:
 First - A pit one dug in the public domain. Although one cannot acquire parts of the רשות הרבים, he's held liable for resulting damages.
 Second - Chametz after six hours of the day. Since חמץ at that time becomes בהנאה אסור - one may not derive any benefit from it - it is ownerless, and he can no longer be מבטל it.

11 *He will not be able to be מבטל the חמץ because he might find it לאחר זמן איסורו*
 דאמר ר' אלעזר
 שני דברים אינן ברשותו של אדם
 ועשאן הכתוב כאילו הן ברשותו
 2
 וחמץ משש שעות ולמעלה
 1
 בור ברשות הרבים